

ע"פ 64976/07/18 - זהר פיש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 64976-07-18 פיש נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 5

לפני	כב' השופט שאול שוחט, סגן נשיא
מבקשים	זהר פיש
	ע"י ב"כ עו"ד ליאור גולן - מהסניגוריה הציבורית מחוז ת"א
נגד	מדינת ישראל
משיבים	ע"י ב"כ עו"ד ברכה פולוס מפרקליטות מחוז ת"א (פלילי)

החלטה

1. המבקש הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף לפי סעיף 10א לפקודה ונהיגה ברכב ללא ביטוח לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי, התש"ל-1970.
2. ביום 16.7.2018 התקבל תסקיר שירות המבחן (להלן: "**התסקיר**") בעניינו של המבקש. התסקיר המליץ על העמדתו של המבקש בצו מבחן, במהלכו המבקש ישולב בתכנית טיפולית, בשילוב ענישה מסוג עבודות שירות. בית משפט קמא דחה את המלצת התסקיר ודן את המבקש, בין היתר, לעונש מאסר בפועל בן 6 חודשים.
3. לבקשת המבקש, בית משפט קמא עיכב את עונש המאסר בפועל עד ליום 2.9.2018, תוך עיבוי ההפקדה הכספית שנקבעה בזמנו להבטחת התייצבותו לדיון.
4. בבקשה שלפניי עותר המבקש להאריך את עיכוב הביצוע של עונש המאסר בפועל עד להכרעה בערעור שהגיש על גזר הדין. לטענתו, הבקשה עומדת בקריטריונים שנקבעו בע"פ 111/99 **שוורץ נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(2) 241 בוודאי על רקע זכותו של אדם לחירותו האישית.
5. המשיבה לא התנגדה להארכת עיכוב הביצוע אך התנתה אותו "**בהמשך תחולת תנאי מעצר הבית**" בו שהה

המבקש במשך התקופה בה התנהל ההליך בעניינו. לטענתה, שגה ביהמ"ש קמא משעיכב את הביצוע בלא התנאי האמור "**ככל הנראה משום שנפל לכלל טעות**", ומכל מקום התנהלותו של המבקש - "**נהג בעל עבר תעבורתי מכביד מאוד הן במהות העבירות הן בכמות העבירות**" - לפיה, שב ונהג למרות החלטות שיפוטיות המורות על פסילת רישיון הנהיגה שלו, מלמדת, כי אין די בפסילת הרישיון כדי להבטיח שהוא יימנע מלנהוג. משכך וכדי להבטיח את שלום הציבור, יש להחזירו לתנאי מעצר בית ככל שימצא בית המשפט לנכון להיעתר לבקשתו.

6. בישיבת יום 15.8.18 הוסיפו ב"כ הצדדים, בעל פה, על טענותיהם בכתובים וכל אחד נותר אווז בעמדתו.

7. לאחר עיון בחומר שהונח לפניי ושמיעת טענות ב"כ הצדדים, באתי לידי מסקנה, כי יש לקבל את הבקשה.

8. לפני חודש ימים, ביום 16.7.18 הורשע המבקש ודינו נגזר למאסר בפועל למשך תקופה של 6 חודשים. מאז משוחרר המשיב מתנאי מעצר הבית המלא בו היה במשך תקופה ממושכת של למעלה מארבעה חודשים. ערעורו של המבקש נקבע ליום 20.9.2018 והמחלוקת היא אם כן בשאלה אם מיום 2.9.18 ועד למועד הדיון בערעור (20.9.18) ישהה המבקש בתנאי מעצר בית (תנאי אותו דורשת המשיבה להמשך עיכוב ביצוע המאסר בפועל לאחר המועד עליו הורה ביהמ"ש קמא) או שמא יוכל להישאר תחת הערבויות שנקבעו על-ידי בית המשפט קמא להבטחת תנאי שחרורו.

9. ככלל, נאשם שנגזר עליו עונש של מאסר בפועל, שומה עליו להתחיל בריצוי עונשו מיד לאחר מתן גזר הדין. עיכוב ביצוע עונש מאסר יינתן רק במקרים שבהם קיימות נסיבות מיוחדות, שמשקלן גובר על משקל האינטרס הציבורי המתבטא באכיפה מיידית של הענישה (ראו ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000). להלן "**הלכת שוורץ**"). הנטל הוא על המבקש את עיכוב ביצוע המאסר, לשכנע את בית המשפט שבנסיבות המקרה נסוג האינטרס הציבורי בביצוע מידי של המאסר מפני אינטרסים אחרים. בעת שביט המשפט נדרש לבקשה לעיכוב ביצוע, שומה עליו לבחון, בין היתר, את חומרת העבירה ונסיבותיה; משך תקופת המאסר; חשש מהימלטות מאימת הדין; טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; עברו הפלילי של המבקש ונסיבותיו האישיות; אם היה משוחרר בערובה ולא הפר את התנאים המגבילים; ואם מדובר בערעור נגד הכרעת דין או שמא רק נגד גזר דין. על בית המשפט לאזן בין השיקולים ולבחון אם יש מקום לסטות מהכלל המורה שעונש המאסר יבוצע מיד לאחר מתן גזר הדין (ע"פ 8032/11 קמפה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 6.11.2011); ע"פ 5287/15 חיר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 10.8.2015); ע"פ 5203/15 נלסון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 6.8.2015).

10. לדידי, בחינת הקריטריונים כפי שפורטו **בהלכת שוורץ** מובילה למסקנה כי יש לקבל את הבקשה ולעכב את ביצוע עונש המאסר בפועל שהוטל על המבקש, גם בהיעדר התנאי שעליו עומדת המשיבה והוא השמתו של המבקש במעצר בית החל מעוד שבועיים (מיום 2.9.18) ועד ליום שיתייצב לדיון בערעורו (שקבוע ליום 20.9.18).

11. המבקש הוא "שור מועד" ובעל עבר מכביד ביותר בעבירות תעבורה. עם זה, בית המשפט קמא גזר את דינו

לעונש מאסר של 6 חודשים. ככל שזמן המאסר קצר יותר - כך יגבר האינטרס לעכב ביצועו. השיקול העיקרי הינו החשש, לפיו אדם ירצה את עונשו טרם שמיעת הערעור בעניינו. יש בכך כדי לקעקע את זכות הערעור ומימושה (ראו בעניין זה גם ע"פ 7068/98 יוסף חכמי ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(3), 582 וכן ל-בש"פ 8574/96 (ע"פ 8573/96) מרדכי מרקדו נ' מדינת ישראל, תק-על 96(4), 61).

שיקול זה היה לנגד עיני בית המשפט קמא לעת שעייב את ביצוע עונש המאסר, בדומה לשיקולים נוספים רלוונטיים כמו העובדה שהיה במעצר בית ולא הפר את התנאים המגבילים שהושתו עליו. יש לציין, כי בענייננו אין בפי המשיבה טענה כי האינטרס הציבורי דורש ביצוע **מידי** של המאסר שהושת על המבקש (שהרי גם המשיבה מסכימה לעיכוב ביצוע העונש אך בתנאי של מעצר בית עד לבירור הערעור) גם לא חשש להימלטות מהדין שלא מאוין באמצעות התנאים שנקבעו בהחלטת השחרור אותה נתן ביהמ"ש קמא, בד בבד עם גזירת עונשו של המבקש, ושעליה לא ערערה.

12. צודקת המשיבה בטענתה כי העובדה שלא ערערה על החלטת בית המשפט קמא שבד בבד עם גזירת דינו של המבקש ועיכוב ביצוע עונש המאסר עד ליום 2.9.18 הורה על שחרורו ממעצר הבית המלא, אינה מונעת ממנה לטעון כעת לפני ערכאת הערעור, במסגרת דיון בבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר עד לבירור הערעור (שנקבע ליום 20.9.18) כי מדובר בהחלטה שגויה וכי יש להשיב את המבקש למעצר בית עד שיתברר ערעורו משום המסוכנות לציבור הנשקפת ממנו לא ישוב לסורו וינהג ברכב (למרות היותו פסול מלהחזיק רישיון).

אין מניעה מצד המשיבה לטעון את הטענה אך גם אין חובה על ביהמ"ש לקבלה. בבש"פ 2327/08 דוד ליפשיץ נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.3.18) דובר היה בעורר רישיון הנהיגה שלו נפסל עד תום ההליכים המשפטיים בעניינו בעקבות כתב אישום שהוגש נגדו בחודש פברואר 2008 המייחס לו עבירות של גרימת מוות ברשלנות, חבלה חמורה וגרימת נזק לרכוש באירוע של תאונת דרכים שבה היה מעורב, כנהג, ושהסתיימה באופן טרגי של שני הרוגים וחמישה פצועים באורח בינוני-קשה. תאונת הדרכים התרחשה בחודש פברואר 2006, שנתיים לפני הגשת כתב האישום, ולאחריה נפסל מנהלית, על-ידי קצין משטרה, רישיון הנהיגה של המערער לתקופה של 90 ימים בלבד כך שיצא שעד להגשת כתב האישום נהג העורר קרוב לשנתיים ימים, מבלי שעבר עבירות תנועה כלשהן. במסגרת פסה"ד (שבו התקבל הערעור על החלטת בית המשפט המחוזי שדחה ערר על החלטת בית המשפט לתעבורה שהורה על פסילת הרישיון של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו) ציין כב' השופט דנציגר כי **"בית משפט זה נתקל לא פעם במצבים בהם ביקשה המשיבה "להחזיר את הגלגל אחורה", במובן זה שביקשה להטיל "סנקציה" מסוימת על אדם אשר אותה סנקציה ננקטה נגדו קודם לכן בגין אותה עבירה אולם הוסרה. מצבים אלו שכיחים יותר כאשר מדובר בנאשמים אשר שוחררו ממעצר. בהקשר זה, לא בנקל מורה בית המשפט להחזיר למעצר נאשמים ששוחררו. נקבע, ככלל, כי מי ששוחרר ממעצר יוחזר אליו רק אם הפר את תנאי השחרור או אם קמו נסיבות המחייבות את החזרתו למעצר [ראו: בש"פ 9400/04 זועבי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 24.10.2004); בש"פ 1149/91 מדינת ישראל נ' קובי, פ"ד מה(2) 611 (1991); בש"פ 222/98 מדינת ישראל נ' צוברי ([פורסם בנבו], 1.2.1998)]. בית המשפט ישקול את שאלת החזרתו של נאשם למעצר בהתחשב בכך כי הנאשם כבר שוחרר, בפרק הזמן בו היה משוחרר ובמידת מסוכנותו [ראו למשל: בש"פ 2285/97 בן דוד נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 21.4.1997); בש"פ 3800/97 הלפרין נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 24.6.1997)].**

נראה כי ניתן ללמוד מהלכות אלה, על דרך האנלוגיה, גם למקרים בהם מדובר בבקשה לפסילת רישיון נהיגה

למי שהוחזר לו רישיון הנהיגה לאחר תום תקופת השלילה המנהלית, כאשר במשך תקופה ארוכה ביותר ממועד זה ועד להגשת כתב האישום נמנעה המשיבה מלבקש מבית המשפט לפסול את רישיונו. "

13. אני סבור כי הדברים יפים, גם לענייננו, בשינויים המחויבים, בשים לב לפרק הזמן הקצר שנותר בין המועד לבירור הערעור (20.9.18) והמועד שעד אליו נעתר ביהמ"ש קמא לבקשת המבקש לעיכוב ביצוע עונש המאסר תוך שחרורו ממעצר בית (2.9.18) כמו גם לעובדה, כי המשיב נמצא כבר חודש ימים שלא במעצר בית ואין טענה כי בתקופה זו, כמו גם בכל התקופה מאז הוגש נגדו האישום האחרון, הפר תנאי כלשהו מתנאי שחרורו (גם לא במשך תקופת מעצר הבית).

על בסיס כל האמור, במכלול הנסיבות שפורטו, תוך בחינת כל השיקולים ואיזון האינטרסים השונים, שוכנעתי שראוי להורות על המשך עיכוב ביצוע עונש המאסר בעניינו של מבקש עד למתן פסק-דין בערעור, בתנאים עליהם הוכה בית-המשפט קמא.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ה' אלול תשע"ח, 16 אוגוסט 2018, בהעדר
הצדדים.